

Sygn. akt IV KK 398/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Anna Kowal

w sprawie B. N.

co do której warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 90 ustawy prawo budowlane

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 9 grudnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II K (...)

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. postępowanie karne wobec B. N. umarza, a kosztami procesu obciąża Skarb Państwa;

II. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

B. N. została oskarżona o to, że bliżej nieustalonego dnia i miesiąca w 2012 r. w D., na terenie działki nr 412/2 bez wymaganego zgłoszenia wykonała roboty

budowlane w postaci wybudowania ogrodzenia posesji od strony drogi nr 755, tj. o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U z 2006r. Nr 156 poz. 1118 z późn. zmianami/.

Sąd Rejonowy w O. na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2015 r., sygn. akt II K (...) wydał wyrok, którym orzekł o warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec oskarżonej na roczny okres próby. Na podstawie art. 67 § 3 k.k., art. 39 pkt 7 k.k. i art. 43a k.k. orzekł wobec niej świadczenie pieniężne w wysokości 100 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; nadto obciążył ją kosztami sądowymi. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 19 sierpnia 2015 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonej zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego - art. 4 § 1 k.k., polegające na pominięciu przez sąd zaistniałej zmiany stanu prawnego, dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 27 marca 2015 roku, poz. 443), w tym nowelizacji art. 30 ust. 1 pkt 3 w zakresie statuującym m.in. określone w art. 90 ustawy Prawo budowlane warunki odpowiedzialności karnej za wybudowanie ogrodzenia bez uprzedniego dokonania zgłoszenia budowy właściwemu organowi, co w konsekwencji skutkowało rażącym naruszeniem art. 90 ustawy Prawo budowlane poprzez wydanie wyroku warunkowo umarzającego postępowanie karne wobec B. N. o czyn przewidziany w tym przepisie, pomimo iż przed datą orzekania sądu, czyn oskarżonej uległ depenalizacji i postępowanie karne wobec ww. winno zostać umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podnosząc tak ujęty zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście zasadna podlegała uwzględnieniu w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k. Rację ma skarżący wskazując na dopuszczenie się przez sąd *meriti* rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 30 ust.1 pkt 3 i art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 290 – dalej jako pr. bud.). W dacie orzekania na posiedzeniu

obowiązywał bowiem już znowelizowany, mocą ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 443), przepis art. 30 ust. 1 pkt 3 pr. bud., który nie zawierał warunku dokonania zgłoszenia właściwemu organowi budowy ogrodzeń od strony dróg, ulic, placów, torów kolejowych i innych miejsc publicznych (art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.). Od dnia wejścia w życie tej nowelizacji, tj. od dnia 28 czerwca 2015 r. zgłoszenie właściwemu organowi podlegała budowa ogrodzeń o wysokości powyżej 2,20 m. bez względu na ich usytuowanie. Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika (k. 9-10, 12), że ogrodzenie, które zostało zbudowane bez zgłoszenia miało wysokość nie przekraczającą 2 m., a zatem w dacie orzekania przepisy pr. bud. nie nakładały na inwestora realizującego budowę ogrodzenia obowiązku zgłoszenia tej budowy. Prowadzenie robót budowlanych ujętych w art. 30 ust. 1 pr. bud. bez ich wcześniejszego zgłoszenia (art. 50 ust.1 pkt 1 pr. bud.) stanowi występki z art. 90 ust. 1 pr. bud., przy czym warunkiem karalności nie jest wydanie przez właściwy organ postanowienia o wstrzymaniu prowadzenia robót (uchwała SN z dnia 27 lutego 2001 r., I KZP 1/01, OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 44; wyrok SN z dnia 3 listopada 2010 r., IV KK 149/10, Lex nr 733701; postanowienie SN z dnia 29 października 2012 r., I KZP 10/12, OSNKW 2012, z. 11, poz. 113). Wprawdzie w dacie wykonania ogrodzenia oskarżona wypełniła znamiona czynu zabronionego z art. 90 ust. 1 pr. bud., to w dacie orzekania przypisany jej czyn nie stanowił już przestępstwa, albowiem budowa ogrodzenia nie podlegała zgłoszeniu. Niedostrzeżenie przez sąd *meriti* tej zmiany stanu prawnego skutkowało rażąco obrazą art. 4 § 1 k.k. i pociągnęło za sobą niezasadne przypisanie oskarżonej sprawstwa czynu z art. 90 ust. 1 pr. bud. W takiej sytuacji konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Orzeczenie o kosztach procesu wynika z treści art. 632 pkt 2 k.p.k.

r.g.